Vlaams Parlement

vergadering **C116**
zittingsjaar 2020-2021

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 20 januari 2021

(Wegens de coronamaatregelen werd deze vergadering via videoconferentie georganiseerd.)

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Johan Deckmyn aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het ontbreken van een statuut van verenigingswerk in de sport waardoor hoger lidgeld voor de clubs dreigt
– 984 (2020-2021) 3

VRAAG OM UITLEG van Johan Deckmyn aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over een versnelde coronavaccinatie van topsporters
– 1163 (2020-2021) 6

VRAAG OM UITLEG van Johan Deckmyn aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de overstap van Team Borlée van de Waalse naar de Vlaamse atletiekliga
– 1194 (2020-2021) 11

VRAAG OM UITLEG van Steven Coenegrachts aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het plaatsvinden van binnensporten
– 1409 (2020-2021) 16

VRAAG OM UITLEG van Johan Deckmyn aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het ontbreken van een statuut van verenigingswerk in de sport waardoor hoger lidgeld voor de clubs dreigt
– 984 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Elisabeth Meuleman

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, deze vraag is al meer dan een maand geleden ingediend, maar is toch nog op haar plaats.

De Vlaamse Sportfederatie (VSF) trok meer dan een maand geleden aan de alarmbel en stuurde een open brief aan federaal minister Frank Vandenbroucke. Daarin werd gesteld dat men, zonder snelle actie vanuit de Federale Regering, goed op weg is om de Vlaamse sportverenigingen met een financiële kater op te zadelen. Zo stelt de VSF: "Vanaf 1 januari dreigen onze clubs het werk van duizenden coaches, lesgevers, scheidsrechters en juryleden niet meer via het statuut van het verenigingswerk te kunnen vergoeden." Ondertussen is er al een en ander gebeurd. We zijn al voorbij 1 januari.

Het is natuurlijk niet de eerste keer dat er waarschuwingen komen op dat vlak. De bestaande regeling liep eind vorig jaar af en zorgt dus voor een zwaar probleem.

Ook tijdens debatten in de commissie Sport had u het over de zorg voor meer opgeleide trainers in de sportclubs. Maar laagdrempelige pedagogische basismodules zullen alvast niet genoeg zijn om meer gekwalificeerde trainers aan te trekken.

Ik heb in het verleden reeds gesteld dat er tot nog toe veel te weinig inspanning is gedaan om de professioneel opgeleiden een correcte vergoeding te geven als trainer, waardoor ze massaal afhaken in de clubs. Dit debat is dus wat mij betreft verre van afgelopen en gaat veel verder dan het nu aflopende financieel gunstiger statuut.

Volgens de VSF gaat het om een probleem voor alle 18.000 sportclubs in Vlaanderen en zullen de 1,4 miljoen leden van die sportclubs de dupe zijn. Zij zullen worden geconfronteerd met een verhoging van de lidgelden, die maar liefst tot in de honderden euro's per clublid kunnen gaan.

Ondertussen is er veel water naar de zee gevloeid. Er zijn gesprekken geweest. Maar ik zal toch mijn vorige maand ingediende vragen stellen.

Minister, hebt u overleg gehad met uw federale collega? Wat waren desgevallend de resultaten van deze gesprekken? Wat is vandaag de situatie? Overweegt u extra initiatieven in het kader van de engagementen in uw beleidsbrief voor het verkrijgen van onder andere meer opgeleide trainers in sportclubs? Welke oplossingen zijn er onderzocht om deze problematiek fundamenteel aan te pakken?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: De problematiek van de goed opgeleide trainers in de sportclubs is natuurlijk essentieel. We moeten ons bedienen van een combinatie van oplossingen.

Enerzijds moet je voorzien in goede opleidingen. In Vlaanderen hebben we daar al een heel goed traject gelopen. Daarbovenop moeten er nieuwe maatregelen worden genomen.

De Vlaamse Trainersschool (VTS) werkt aan een aantal laagdrempelige pedagogische basismodules. Het is de bedoeling om de drempels te verlagen voor trainers voor wie de drempel naar een sportkaderopleiding te hoog is. Wij hebben een alternatief aanbod, waarvoor je minder stappen moet zetten. Dat wordt uitgewerkt door de VTS.

De eerste pilootprojecten worden dit voorjaar al opgestart, zowel bij sociaalsportieve praktijken als in verschillende sporttakken. Eind 2021 zullen we dat evalueren en zullen we bekijken hoe we dat breder kunnen uitrollen naar alle sporttakken en wat de resultaten zijn van die aanpak.

Daarnaast zetten we in op nieuwe leervormen zoals de streaming van lessen, e-learning, digitale studiehulpmiddelen binnen de VTS, en dat alles in combinatie met sterke praktijkopleidingen. Ook daar gaan we de instapdrempels voor de opleidingen verlagen, zonder te moeten inboeten aan kwaliteit.

Dat is het luik opleiding, dat is onze eigen winkel, daar vegen we voor eigen deur.

Naast een degelijke opleiding is een correcte vergoeding en statuut essentieel. Daar wringt het schoentje. Er was heel grote ongerustheid over de vernietiging van de wet op het verenigingswerk door het Grondwettelijk Hof met betrekking tot dat statuut.

Ik stuurde een brief aan toenmalig federaal minister van Sociale Zaken De Block. Ik kreeg niet zoveel respons, maar de regeringsvorming was toen bezig. Ondertussen werd in het federale parlement een herstelwet goedgekeurd die voor een tijdelijke oplossing zorgt voor de vernietigde wet op het verenigingswerk. De wet heeft een beperkte houdbaarheidsdatum.

Ik had daarvoor trouwens contact genomen met mijn collega van de Franse Gemeenschap, mevrouw Glatigny. Ik had zelf een voorstel uitgewerkt bij wijze van alternatief. Het was wel vreemd dat Vlaanderen een wetsvoorstel moest uitschrijven voor het federale niveau, maar ik had dat wel gedaan. Dat leek me enkel zinvol als ik daarvoor de steun had van mijn collega van de Franse Gemeenschap, anders zou het een heilloos pad zijn, maar daar ben dan toch ik niet in geslaagd, er was terughoudendheid aan de kant van de Franse Gemeenschap. Ik snap dat wel, dat heeft te maken met het spel van oppositie en meerderheid. Dat is dus niet gelukt.

De wet heeft dus een houdbaarheidsdatum, hij loopt af in 2021. Inhoudelijk is dat geen goede zaak want het is een achteruitgang met die 10 procent. Het wordt minder aantrekkelijk. Gelet op de beperkte houdbaarheid neem ik nog een initiatief richting Overlegcomité. Ik zal nog eens proberen mijn collega van de Franse Gemeenschap daarin mee te krijgen, om een meer aantrekkelijke regeling te kunnen krijgen voor volgend jaar minstens, maar misschien ook een aparte regeling. De tendens blijkt nu opnieuw om verschillende andere groepen op te nemen in die regelgeving. Daardoor dreigen we terug in de oude discussie te vervallen, namelijk als we de perimeter opentrekken naar verschillende andere doelgroepen, dat we niet weten waar dat eindigt. Dan dreigen we opnieuw voeding te geven aan een vernietiging of schorsing door het Grondwettelijk Hof.

Mijn voorstel is daarom: een meer aantrekkelijke fiscale regeling en een aparte wetgeving zodat er geen contaminatie kan zijn, zodat de regelgeving of wet niet kan worden vernietigd waarbij sport de dupe is, terwijl de regeling voor de sport niet geviseerd wordt, maar dat de sportsector wel collateral damage lijdt. Om dat te verhinderen zou een aparte wet beter zijn, exclusief voor de sport. Daar kunnen we dan mee naar het Overlegcomité.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is een interessant antwoord. De problematiek van goed opgeleide trainers in een sportclub is uiteraard erg belangrijk. De problemen blijven natuurlijk, dat hebt u zelf ook aangegeven. De drempels verlagen, dat werd inderdaad uitgewerkt, maar het financiële blijft belangrijk en daar schieten we nog altijd te kort.

Er komt een evaluatie. U sprak over eind dit jaar. De opleiding zou dan beter worden uitgerold. Dat is goed, maar het jaar is nog lang. Het is al iets natuurlijk.

U stelde echter natuurlijk terecht dat het schoentje knelt bij het financiële statuut. Daar keren we steeds weer naar terug. Die federale herstelwet ter zake is tijdelijk. Die loopt af in 2021, dus dit jaar. Ik vind het wel interessant dat u het initiatief nam om proactief een ontwerpwet op te stellen. Het is de eerste keer dat ik hier hoor dat een Vlaams minister een wet gaat opstellen, of toch probeert een wet op te stellen. Ik zie collega Muyters. Hij zal daar straks ongetwijfeld nog op terugkomen. Misschien heeft hij dat ook al gedaan, maar het is toch de eerste keer dat ik hoor dat men van Vlaamse zijde ontwerpwetten maakt. Goed, dat belooft voor de toekomst. Ik blijf het interessant vinden dat u dat proactief hebt gedaan.

De situatie is alleszins minder aantrekkelijk geworden. Ik ben alvast blij dat u inspanningen doet om de Waalse minister van Sport hierin mee te nemen, of haar probeert te overtuigen in deze kwestie. Indien dat niet lukt, zult u zelf een initiatief nemen. Minister, zo heb ik het toch begrepen, zoniet moet u me corrigeren. U wilt een aantrekkelijkere regelgeving, wat goed is. Het Vlaams Belang is daar ook vragende partij voor, maar hoe ziet u de timing concreet? Uw visie lijkt me wel oké te zijn, u wilt ergens landen, u hebt veel zaken aangegeven waarin u initiatieven wilt nemen. Allemaal goed en wel, maar wat met de timing? Die federale herstelwet loopt immers af in 2021.

De voorzitter: De heer Muyters heeft het woord.

Philippe Muyters (N-VA): Collega Deckmyn, dank u wel voor het stellen van de vraag. Dit is iets waarop ik heel graag even inpik. Zoals ik al met mijn lichaamstaal liet blijken, de oorspronkelijke regeling was alleen voor sport, en ik ben heel blij te horen dat de minister daarnaar terugkeert. Dat was een initiatief van de Vlaamse Regering, die voorstelde aan de Federale Regering om de federale belasting te veranderen wat dat verenigingswerk betreft. Ik ben ook blij dat er toch nog een regeling is gekomen, zij het dat we dus twee keer 10 procent hebben: 10 procent solidariteitsbijdrage van de club en 10 procent voor de verenigingswerker. Zoals de minister al zei, het is een wet voor een jaar, en die moet worden bijgestuurd. Ik volg helemaal de redenering dat we moeten terugkeren naar de essentie van de zaak, namelijk sport. Als dat zo was geweest, dan ben ik er vrij zeker van dat we die vernietiging door het Grondwettelijk Hof niet hadden gehad, of dat er toch veel minder kans was geweest dat men daartegen zou zijn geweest. Er was geen concurrentieverstoring daar. Mijnheer Deckmyn, ik ben het ook met u eens dat de timing belangrijk is. Minister, niet alleen zou men daar tegen het einde van het jaar rond mee moeten zijn, het zou ook ideaal zijn indien de clubs zeer snel een zicht zouden kunnen hebben op de toekomst. Die 20 procent extra creëert immers een enorm gat in de kas van de clubs. Ik heb dus liever dat we al in maart weten, veeleer dan in juni, of in november, wat het volgend jaar zal zijn voor die clubs. Ik vraag dus om daar snel mee te gaan.

Er is nog een tweede punt om mee te nemen. Men vergeet soms dat de onkosten mee in die vergoeding zitten. Er is niet iets daarnaast. Het is niet zo dat men een vergoeding en daarnaast nog een onkostenvergoeding krijgt. Dat leidt echt wel tot absurde situaties, want als je dan belastingen moet betalen én de club moet nog iets betalen, dan wordt het voor de club heel duur. Men houdt er niks aan over omdat er nog onkosten zijn binnen die vergoeding. Minister, ik ga ermee akkoord dat, als men

die belasting laat vallen, die onkosten niet nog eens apart moeten worden vergoed, maar als dat niet kan, dan moeten we toch opnieuw proberen naar een onkostenvergoeding te gaan, zo lijkt me, maar ik hoor ook graag uw visie daarop.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Het gaat, voor alle duidelijkheid, niet over de Waalse minister. Het is een gemeenschapsbevoegdheid, het is dus de minister van de Franse Gemeenschap waarmee ik contact heb gehad.

Ik ga proberen werk te maken van de tweede zit van de Federale Regering, of van het Federale Parlement, zoals u wenst. Het is een opportuniteit om te proberen de zaken goed te schrijven. Zoals het voorstel nu op tafel ligt en is uitgewerkt, is het de facto een lastenverhoging die een bonus is voor de federale begrotingskas. Ik veronderstel dat een extra last voor de sportsector echt niet de bedoeling is. Zoals collega Muyters terecht opmerkt, zijn we in de huidige regeling zelfs zover dat onkostenvergoedingen de facto worden belast. Wij zitten in een totaal andere ratio. Wijzelf, als parlementsleden hebben fiscaal vrijgestelde onkostenvergoedingen. Dat is toch wel een beetje te gek, dat we daar lasten op laten heffen in hoofde van de federale overheid. Ik ga daar proberen een initiatief in te nemen via, denk ik, het Overlegcomité.

We zitten met een vreemde situatie. Dat moet ik even duiden. Je zou kunnen vragen waarom ik het afgelopen jaar niet heb gewerkt met het Overlegcomité. In de commissie Sociale Zaken lag het wetsvoorstel ter tafel. Het zat op het niveau van het parlement en niet op het niveau van de regering. Er werd uiteindelijk medio december via die weg, door extra amendementen, een wetsvoorstel goedgekeurd. Ik kon dus niet werken via het Overlegcomité. Dat kan nu wel. Dat is een gewijzigde situatie. Nu kunnen we, gezien de termijn, werken met een wetsontwerp in plaats van een wetsvoorstel. De regering kan het initiatief opnieuw naar zich toetrekken. Dan kan ik gebruik maken van het Overlegcomité, om daar invloed uit te oefenen. Zo liggen alle kaarten op tafel.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, u bent duidelijk geweest. De kaarten liggen inderdaad op tafel en u maakt werk van de tweede zit van de federale meerderheid. Dat wil impliciet zeggen dat ze gebuisd is. Ik ben blij dat er ondertussen een – zij het tijdelijke – regeling is. Maar we moeten zo snel mogelijk werk maken van een degelijke oplossing. Ik denk dat u daartoe al de aanzet hebt gegeven. We zullen dit uiteraard verder blijven opvolgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Johan Deckmyn aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over een versnelde corona-vaccinatie van topsporters
– 1163 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Elisabeth Meuleman

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, ik heb voor u een corona-gerelateerde vraag.

Zowel vanuit het profvoetbal als vanuit het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC) blijkt er een aanvraag te lopen voor de versnelde inenting van

topsporters. Hierover werden federaal minister voor Volksgezondheid Frank Vandenbroucke en coronacommissaris Pedro Falcon reeds enkele weken geleden gecontacteerd.

De reden voor het BOIC ligt bij het feit dat de olympische atleten vanaf april bezig zijn met de voorbereiding van de Olympische Spelen in Tokio. Bij het profvoetbal is de argumentatie dat de play-offs eind april van start gaan.

De vaccinatiestrategie loopt echter niet in het voordeel van topsporters aangezien gezonde topatleten niet bovenaan staan in het prioriteitenlijstje voor vaccinaties. De vraag is dan ook hoe de politiek dit dossier gaat aanpakken. Het gaat immers ook over een symbolisch dossier waarbij ongeveer 400 olympische atleten en zo'n 750 profvoetballers zijn betrokken.

Het BOIC voert de druk op en BOIC-hoofdarts Johan Bellemans pleit er publiekelijk voor om de olympische atleten in de categorie 'personen die een essentiële maatschappelijke functie uitoefenen' te plaatsen. Op die manier schuiven ze op in het prioriteitenlijstje voor vaccinaties.

Minister, vindt u dat er redenen zijn om topsporters versneld in te enten? Bent u van oordeel dat het plaatsen van topsporters in de categorie 'personen die een essentiële maatschappelijke functie uitoefenen' opportuun is?

Nam u inzake dit dossier initiatieven? Zo ja, welke?

Werd u in uw hoedanigheid van Vlaams minister van Sport inzake dit dossier gecontacteerd door de federale minister van Volksgezondheid en/of de corona-commissaris?

Werd u in dit dossier gecontacteerd door het BOIC en/of het profvoetbal?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Dat is een goede, maar moeilijke vraag. Het is een soort ethische keuze en afweging. Ik heb in de coronacrisis allang ervaren dat je nooit voor iedereen goed kan doen. Dat is nog eufemistisch omschreven. Als je keuzes moet maken: 'you're damned if you do, you're damned if you don't'. Dus: 'you're damned anyway'.

Dat belet niet dat ik altijd bereid ben om keuzes te maken.

Ik wil een onderscheid maken tussen de versnelde vaccinatie van olympische en paralympische atleten en die van profvoetballers, omdat de situatie toch niet helemaal gelijkaardig is. Bij de olympische topsporters en hun omkadering spreken we over atleten die vier, en nu uitzonderlijk vijf jaar, specifiek hebben toegewerkt om op dat ene moment op het internationale toneel te schitteren. Ze werken in een internationale concurrentiële omgeving. Een besmetting met COVID-19 kan een grote impact hebben op de atleten. Een impact van enkele procenten op de longinhoud kan het einde van een carrière betekenen. Bij de profvoetballers draait het erom een nationale competitie in leven te houden. De impact is fysiek beperkter gelet op de sportactiviteit in kwestie.

Ook de grootte van deze twee groepen is totaal niet te vergelijken. De groep van olympische en paralympische toppers is een relatief kleine groep – zelfs als je de omkadering meerekent spreek je over vier- à vijfhonderd personen voor heel het land. Het merendeel is Vlaming. De profvoetballers zijn met een veel grotere groep. Per club zit je hierin al snel aan veertig tot vijftig personen, omkadering meegerekend, maal achttien clubs in 1A en acht in 1B. Dat loopt dan al snel op tot 1300 personen. Dat is wel een veel grotere groep. Bovendien kan je je hier dan

ook de vraag stellen waarom er dan een verschil moet gemaakt worden tussen mannelijke en vrouwelijk voetballers, voetballers versus basketballers en volleyballers enzovoort. Dat is een ander vat dat je dan aanslaat. Je kan dat niet beperken tot de profvoetballers, je moet veel ruimer gaan en dan zit je aan een veelvoud van de te vaccineren doelgroep.

Het programma van de komende maanden verschilt ook sterk. Voor de olympiërs en paralympiërs staan er de komende periode heel wat buitenlandse wedstrijden op het programma. Dat zijn voor alle duidelijkheid wedstrijden waar steeds een zeer strikt protocol wordt nageleefd en waar de kans op besmetting uiterst klein is, maar waarbij wel al aangetoond is dat het internationaal reizen van en naar de locatie extra besmettingsrisico met zich kan meebrengen. Onze topsporters moeten aan deze wedstrijden deelnemen, om zich te kwalificeren, om vormbehoud aan te tonen of om hun plaats op de ranking in stand te houden. Profvoetballers dienen in deze periode niet of veel minder te reizen. De competitie en play-offs vinden immers in eigen land plaats. We hebben nog twee voetbalclubs die op het internationale podium figureren.

De olympische en paralympische topsporters leggen in de periode april tot juni trouwens de laatste hand aan hun voorbereiding op de Olympische en Paralympische Spelen. Die pieken dan. Daarbij drijven ze hun lichaam tot het uiterste.

Dat heeft ook tot gevolg dat de weerstand van die personen veel lager ligt dan normaal. Sporten krikt de weerstand op, maar topsport is in bepaalde piekperiodes dermate belastend dat de weerstand lager ligt. Op dat moment besmet geraken betekent al snel een paar weken trainingsachterstand, tijd die ze tijdens die cruciale voorbereidingsfase niet meer kunnen inhalen. Als ze in die fase een besmetting oplopen, dan mogen ze bijna een kruis over het vervolgparcours maken.

Collega, om concreet te antwoorden op de vraag of topsporters onder de categorie 'personen die een essentiële maatschappelijke functie uitoefenen' zouden vallen, wil ik toch een lans breken voor de olympische topsporters en hun omkadering. Dat zijn de personen die anderen aan het sporten kunnen brengen. Zij hebben een voorbeeldfunctie voor jongeren. Zij kunnen Vlaanderen op de kaart plaatsen. Anderen inspireren, net in combinatie met het gegeven van zelf excelleren, net in deze cruciale periode, dat zijn twee items waarop we vanuit het globale Vlaamse beleid toch graag inzetten, en net dat kan door die doelgroep zichtbaar worden gemaakt. We hebben dan ook met zijn allen iets om naar uit te kijken komende zomer, denk ik, en dan wil ik ook dat die topsporters, voor zover mogelijk, zich optimaal zouden kunnen voorbereiden, om te kunnen schitteren en ons een moment van collectieve vreugde te kunnen bezorgen. Laten we dat vooral hopen. Dan zullen we niet moeten zeggen, in augustus in Tokio, dat ze uiteindelijk niet zo'n optimale voorbereidingsperiode hadden en dat we beter vooraf hadden ingegrepen. Ik wil vermijden dat we ons dat achteraf moeten beklagen, vooral voor de topsporters zelve.

Ik wil echter ook duidelijk stellen dat het niet de bedoeling is om onze topsporters voorrang te verlenen op de mensen van de zorg en de risicogroepen voor wie een besmetting levensbedreigend kan zijn. Daar gaat het niet over. Voor alle duidelijkheid, het gaat over de aanduiding van de beroepscategorieën, de essentiële beroepen. Wat dat betreft, moet ik ook meegeven dat ik niet weet of dat onderscheid nog behouden zal blijven. Het verloopt nu een beetje met horten en stoten, en vandaag is er een kink in de kabel, maar ik volg natuurlijk het vaccinatiebeleid van nabij, ook als viceminister-president en lid van het kernkabinet. Die essentiële beroepen komen in de prioritaire volgorde voor vaccinatie pas na de woonzorgcentra, de 65-plussers, mensen met onderliggende aandoeningen, de risicogroepen. Nu is de vraag wie tot die essentiële beroepen behoort. Dat is nog niet ingevuld. Eerlijk gezegd, ik weet ook niet of dat onderscheid nog gehandhaafd zal

blijven, omdat we rekening moeten houden met een mogelijke heel grote toevloed aan vaccins. Dat is een mogelijkheid. Ook moet je er rekening mee houden dat, als je voor een bepaalde periode een onderscheid gaat maken tussen verschillende doelgroepen, dat natuurlijk een administratieve en organisatorische complexiteit met zich meebrengt. Dan moet je immers achterhalen wie tot welke doelgroep behoort. Die moet je dan apart contacteren, en een aparte regeling uitwerken om die te laten vaccineren. De afweging of door die extra complexiteit op logistiek, organisatorisch en administratief vlak het sop de kool nog waard is als het gaat over een beperkte periode waarin kan worden gevaccineerd, zal men uiteindelijk nog moeten maken. Ik geef dat maar mee. Dat is een overweging die mogelijkerwijze nog kan spelen. Ik denk dat die overweging ook maakt dat men nog niet is toegekomen aan het vastleggen of benoemen van die essentiële beroepen. Ook als minister van Onderwijs ben ik ter zake vragende partij, om de leerkrachten daar deel van te laten uitmaken. Dat heeft de Vlaamse Regering ook goedgekeurd.

Ik heb de vraag naar prioritaire vaccinatie voor onze olympiërs en paralympiërs en de argumentatie die ik hier heb geschetst, overgemaakt aan de bevoegde federale en Vlaamse instanties. Als Vlaams minister van Sport en als minister van Onderwijs neem ik mijn verantwoordelijkheid op dat vlak. Ik probeer mijn leerkrachten te verdedigen, en als minister van Sport ga ik natuurlijk ook mijn topsporters verdedigen. Ik heb dus bepleit dat, als er een keuze wordt gemaakt wat essentiële categorieën betreft, die olympiërs en paralympiërs daar toch bij zouden horen.

De federale minister van Volksgezondheid en het coronacommissariaat hebben geen contact met ons opgenomen. Maar wij hebben het wel proactief gedaan, zodat die vraag daar duidelijk vanuit Vlaanderen op tafel ligt.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, dank u voor uw duidelijke antwoord. Het is inderdaad een moeilijke ethische vraag. Dat is het lot van minister te zijn. U moet beslissingen nemen en keuzes maken. Uit uw antwoord begrijp ik dat u wel degelijk die keuze hebt gemaakt. U maakt duidelijk een onderscheid tussen olympische en paralympische atleten enerzijds en profvoetballers anderzijds. U wijst terecht op het feit dat profvoetballers een grotere groep vormen. Maar als u hen toelaat, wat dan met de vrouwelijke sporters, wat met basketballers en volleyballers? Dan zit je op een hellend vlak. Ik begrijp uw betoog.

U verdedigt de speciale houding ten aanzien van de olympische en de paralympische atleten. U breekt een lans om hen wel in de categorie 'personen die een essentiële maatschappelijke functie uitoefenen' te steken. Maar ik vind het ook heel belangrijk dat u duidelijk hebt aangegeven voor diegenen die deze commissie volgen, dat die groep pas na de kwetsbare groepen en de mensen uit de zorg volgt. Het gaat er dus niet om hen naar voren te trekken. De discussie die daarop volgt, om te zien waar ze dan wel in het rijtje terechtkomen, is nuttig.

U hebt dus de vraag overgemaakt aan de federale instanties. Maar ik vind het dan wel vreemd dat men u vanuit het federale niveau niet contacteert. Blijkbaar zijn er geen contacten geweest, noch vanuit het federale niveau noch vanuit de coronacommissaris. Hoewel de federale overheid u toch heeft gecontacteerd met betrekking tot een sportief probleem waar u toch duidelijk in betrokken bent. Het is niet de eerste keer dat dat gebeurt, zeker wat het BOIC betreft. Die hebben lak aan het Vlaamse niveau, heb ik de indruk. Alles gebeurt daar federaal. Ik vind dat bijzonder jammer. Ik denk dat u hieromtrent, als Vlaams minister van Sport, ook wel eens duidelijk een stelling mag innemen.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, ik dank u voor uw heldere antwoord. U geeft aan dat het een moeilijke discussie is, dat er bepaalde dingen tegen elkaar moeten worden afgewogen, en dat er nooit een zwart-witoplossing voor is of een zwart-witredenering. Dat klopt. Daar steun ik u volledig in.

Ik wou ook nog even meegeven dat we in deze hele denkoefening niet mogen onderschatten dat zien sporten doet sporten. Topsporters hebben in onze maatschappij een voorbeeldfunctie. Dat is de afgelopen maanden niet altijd per se op een positieve manier gebeurd. U zult ongetwijfeld ook wel gemerkt hebben dat er heel wat mensen het bitter en frustrerend vonden om niet enkel te zien dat topsport kon doorgaan, maar ook dat topsporters, voetballers in dit geval, elkaar in de armen vielen en elkaar knuffelden. Terwijl heel wat mensen dat niet konden. Ikzelf heb mijn moeder al vier maanden niet kunnen knuffelen. De mensen vinden dat zoiets niet kan. Dit zorgt voor frustratie. Daarom is het belangrijk om een moeilijke situatie heel helder uit te leggen, en dat hebt u nu gedaan.

Ik volg de redenering die u net hebt opgebouwd met betrekking tot de olympische topsporters en de paralympiërs. Ik heb gezien dat er in het buitenland voorbeelden zijn. Ik geef ze maar mee ter inspiratie, omdat ik begrijp hoe moeilijk het evenwicht is. In het buitenland zijn bijvoorbeeld topcompetities ook voor er sprake was van vaccinaties kunnen doorgaan door te werken met heel veel testen en door op een heel goede manier de bubbel heel groot te maken. Ik verwijs naar de Amerikaanse topsport basketbal, die daar 'larger than life' is. Heel wat ploegen hebben zich in Disneyworld in Orlando verzameld. Een twintigtal ploegen zijn daar samengekomen, met hun hele entourage. Er zijn daar dagelijks testen geweest. Er zijn amper besmettingen geweest en de hele competitie kon worden afgewerkt. Er zijn dus interessante internationale voorbeelden waaruit u misschien inspiratie kunt putten.

Voorts, wat ik nog had gehoord, zal er nog gewerkt worden met die lijst van essentiële beroepen? Wordt dat spoor aangehouden? Zo neen, dan vervalt de discussie, en klopt het wat u hebt aangehaald. Ik ben benieuwd wat er uitkomt. Ik wou de gevoeligheden die leven, meegeven. Sport heeft een impact op de hele maatschappij. De burger wil natuurlijk wel dat de dingen kloppen, 'one way or the other'.

De voorzitter: De heer Muyters heeft het woord.

Philippe Muyters (N-VA): Voorzitter, opnieuw, mijnheer Deckmyn, bedankt voor de vraag. Minister, bedankt voor uw helder antwoord. Het is inderdaad een moeilijke oefening en ze is nog moeilijker geworden omdat we – dat is gisteren nog maar eens gebleken – ook afhankelijk zijn van derden, met name de vaccinleveranciers. Als we daar een versnelling krijgen, zal de discussie helemaal anders lopen.

Mijnheer Annouri, minister, de vraag rond de essentiële beroepen zal dan misschien in een heel ander daglicht komen te staan, in functie van het wel of niet snel aanleveren van de vaccins.

Minister, u hebt een heel rechte lijn gevaren tot nu toe. Mijnheer Annouri, u sprak over een voorbeeldfunctie. Onze minister was een van de eersten om feestjes georganiseerd door sporters te veroordelen. Hij heeft ook op de barricade gestaan om het geknuffel en dergelijke te veroordelen. Nu staat hij op de barricade om de olympische en paralympische sporters effectief bij de essentiële beroepen te rekenen. Hij doet dat heel overwogen, zoals u ook stelt. Ik ben blij dat meerderheid en oppositie dat samen kunnen ondersteunen met een heel evenwichtige redenering en discours.

Denk aan de dartsport. Het wereldkampioenschap kende een enorm succes. Dat is goed voor de mensen met weinig variatie en ontspanning. Naar sport kijken is een moment van ontspanning, en wellicht een prikkeling voor de toekomst. Minister,

alle steun vanuit onze fractie. Laat ons hopen dat er genoeg vaccins zijn voor iedereen, maar zeker ook voor onze sporters.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Het is ver van mijn intentie om het federale niveau dagelijks te verdedigen, maar u zegt dat ik niet gecontacteerd ben door de Federale Regering met betrekking tot de aanduiding van die essentiële groepen. Eén, het is niet meer nodig, we hebben dat proactief gedaan. Twee, ik begrijp dat niet alle individuele ministers gevraagd worden of ze nog essentiële groepen kennen. Dan krijgen we de facto een zekere polaire discussie. Dan gaan we over elkaar struikelen. Dan voelt men zich verplicht om alle groepen die ressorteren onder zijn bevoegdheid naar voren te schuiven. Maak geen slapende honden wakker. Een proactieve houding is hier te verantwoorden.

Zoals de sprekers onderstrepen, moeten we moeilijke keuzes maken. Ook een moeilijke keuze moet wel gemaakt worden. Er is heel wat onbegrip, frustratie, net zoals bij de start van het testen. De voorrang die we nu zouden verlenen, is ook zo'n problematiek. Ik maak me sterk, als we dat mogen en kunnen uitleggen, dan snappen de mensen dat. Dat is nogal eens de moeilijkheid en de vluchtigheid van een en ander. De koppen of titels waarop wordt gefocust, zijn dat ook. Elke burger kan dit begrijpen en steunen.

Anderzijds speelt natuurlijk het volgende, en daar heb ik wel regelmatig de conversatie over gevoerd, onder andere met de Pro League. Indien men aan die kant de indruk geeft dat de privileges, die wel degelijk worden toegekend en die ik terecht vind en kan verantwoorden, dermate kan oprekken dat de indruk ontstaat dat er misbruik wordt gemaakt van een geprivilegieerde positie, dan kan dat een heel groot effect hebben op het draagvlak voor die geprivilegieerde positie die wij uiteindelijk ook met zijn allen in deze commissie ondersteunen. Dat kan heel banaal zijn, gewoon door die knuffels, door heel uitbundige fysieke contacten bij het vieren van een doelpunt. Dat kan iets heel kleins zijn, maar dat kan een groot effect hebben. Dat blijft dus altijd een evenwichtsoefening. Men moet zich heel goed bewust zijn van die geprivilegieerde positie. Ik denk dat het iets makkelijker is om dat bewustzijn mee te geven aan olympische atleten en individuele sporters dan in het kader van groepssporten, maar goed, we blijven dat doen. Het is allemaal des mensen, en sporters zijn ook gewoon mensen.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, wat de contacten met de federale overheid betreft, ben ik zo vrij met u van mening te verschillen, maar ik moet zeggen dat de rest van uw antwoord en uiteenzetting heel duidelijk en heel helder was, waarvoor dank.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Johan Deckmyn aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de overstap van Team Borlée van de Waalse naar de Vlaamse atletiekliga
– 1194 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Elisabeth Meuleman

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, deze vraag was ingegeven door het feit dat deze zaak toch wel voor heel veel ophef heeft gezorgd. Ik weet niet of uw

mailbox vol zat met reacties van gewone mensen die vonden dat dit niet kan. Bij mij was dat alleszins zo. Daarom wou ik deze vraag naar voren brengen.

In december maakte Team Borlée de overstap van de Waalse atletiekliga naar de Vlaamse bekend. Een – al dan niet financieel – conflict tussen de Borlées en de Waalse atletiekliga zou aan de basis van die overstap liggen. U gaf aan erg trots te zijn wat dit betreft, maar deze overstap wordt in Vlaanderen toch wel op gemengde gevoelens onthaald. Team Borlée, dat bestaat uit vijf atleten plus de coach, maakt bijgevolg met de enthousiaste steun van de minister de overstap naar Vlaanderen. De officiële communicatie hieromtrent luidt: "Iedereen die in de atletiek zit, weet waarover het gaat. Het gaat nu over de toekomst. Het is belangrijk om de sereniteit terug te vinden. Met geld heeft het in elk geval niets te maken".

Deze argumentatie wordt in diverse media echter vervolgd met een argumentatie die uiteindelijk toch wel financieel is. De overstap van topsporters van Wallonië naar Vlaanderen blijkt nu een nieuw soort transfer te zijn. Bijkomend kan men vaststellen dat deze sportmensen blijkbaar wel de centen van Vlaanderen willen, maar zich niet of nauwelijks zullen uitdrukken in de taal van onze gemeenschap. Daarbovenop komt dat de familie Borlée via diverse vennootschappen ook goed boert inzake sponsorcontracten. De overstap naar Vlaanderen krijgt qua perceptie toch wel een wrange nasmaak. Er wordt gesteld dat de extra financiële vergoedingen die ze via Sport Vlaanderen zullen ontvangen, leuk zijn meegenomen. Zo wordt het toch gezegd.

In de krant kan men ook lezen dat de Waalse liga van niets wist, alhoewel ze ondertussen wel 3 miljoen euro in de familie Borlée had geïnvesteerd. Men is in Wallonië bijgevolg nogal boos over deze overstap.

Vooralsnog is het niet duidelijk hoeveel vrijheid de Vlaamse atletiekliga de familie Borlée heeft gegeven en welke financiële garanties ze heeft gekregen. Een van de diverse artikels die hieromtrent verschenen, eindigt met de uitspraak dat vader Borlée "nu dus ook Ben Weyts en Sport Vlaanderen" heeft "meegekregen in zijn verhaal". "Wordt vervolgd," zo stelt men.

Minister, vandaar mijn vragen. Werd u op een of andere manier in deze overstap betrokken? Indien ja, op welke manier? Verwijzend naar het laatste citaat dat ik heb gegeven, in welk "verhaal" heeft vader Borlée de minister en Sport Vlaanderen meegekregen? Vindt u dit deontologisch correct? Worden er in dezen geen precedenten gecreëerd? Ondersteunt u deze gang van zaken? Werd u door de Waalse actoren in dezen gecontacteerd? Werd u op de hoogte gebracht van het ongenoegen van de Waalse atletiekliga? Welke financiële garanties werden er aan de familie Borlée gegeven?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Collega Deckmyn, ik was natuurlijk op de hoogte van de overstap. Ik ben daar ook bij betrokken geweest. Mijn dienst Sport Vlaanderen was nauw betrokken en heeft in eerste instantie, en overigens niet voor het eerst, geprobeerd om te bemiddelen, om de plooien glad te strijken. Wij hebben dus echt niet aangestuurd op een overstap. Wij hebben dus niet staan zwaaien, zo van 'Kom bij ons!'. Maar er was blijkbaar een kookpunt bereikt in de relaties tussen de Ligue Belge Francophone d'Athlétisme (LBFA), de Franstalige atletiekfederatie, en de Borlées.

In België is iedere sporter vrij om zich aan te sluiten bij een club naar keuze. Op basis van die clubkeuze valt de sporter of de topsporter onder de noemer van de Vlaamse federatie dan wel de Franstalige federatie en dus ook onder de regelgeving van Sport Vlaanderen dan wel die van de Administration générale du Sport

(ADEPS). De atleten in kwestie kozen voor een club in Halle en – voor Hanne Claes – een club in Leuven. De Borlées kozen voor Halle omdat de jongere broer al aangesloten was bij Halle. Vader Jacques traint daar al enkele jaren Vlaamse atleten, zoals Jonathan Saccoor, die trouwens in mijn eigen gemeente woont, en ook Michaël Bultheel, om er maar twee te noemen die ook bij die club zijn aangesloten.

Zoals bij alle andere topsporters werd er in dialoog gegaan met de betrokkenen over hun plan en doelstellingen. Laat duidelijk zijn dat er voor hen geen andere voorwaarden gelden dan voor andere topsporters. Het is natuurlijk wel overduidelijk dat de doelstellingen van de atleten in kwestie volledig binnen de doelstellingen van het Vlaamse topsportbeleid vallen. Zo wordt er zowel bij de dames-, de heren- als de mixed-relay-4 x 400 meter gemikt op het behalen van minstens een top 8-plaats op de Olympische Spelen. Wij hebben toch die ambitie vanuit het Vlaamse sportbeleid. Wij hebben een nog nooit eerder geziene medaillehonger richting de Olympische Spelen. Wij zijn ambitieus. Zij zijn dat ook. Waarom zouden we dan in godsnaam niet samenwerken en die kans laten liggen?

De vrije keuze van de atleten wordt gerespecteerd. Is dat deontologisch correct? De wettelijke mogelijkheid is er! Er is nog nooit iemand slechter geworden van concurrentie. Nog nooit! Als we op dat vlak tegen elkaar worden uitgespeeld, komt ons dat beiden ten goede. We hebben er in Vlaanderen voor gekozen om extra te investeren in topsportbeleid. Wij doen dat. 'Put your money where your mouth is'. Wel, er wordt in heel veel extra middelen voorzien. We willen dat beleid gestalte geven niet alleen door investeringen maar ook door prestaties. Als we deze mogelijkheid krijgen, volledig bonafide, dan moeten we die mogelijkheid absoluut niet laten liggen.

Dat gaat over het luik van de topprestaties. Maar het gaat ook over de vliegwielfunctie. De Borlées zijn wandelende reclameborden voor topsport, en zeker voor atletiek. Ik denk dat we daar echt wel nood aan hebben in Vlaanderen, om, met een goed werkende federatie, op het vlak van atletiek ambitieus te zijn en om ervoor te zorgen dat we aan de basis van de piramide heel veel jongeren en kinderen kunnen warm maken om voor atletiek te kiezen. Dat is in veel gevallen niet zo evident. Voetbal en andere ploegsporten zijn evidentere keuzes. Ik vind dit een absolute opportuniteit voor ons allen. Wij hebben wel afgesproken met alle actoren – de atleten, de coach, de Vlaamse Atletiekliga (VAL) en Sport Vlaanderen – om het verleden te laten rusten en in te zetten op het positieve, op het ambitieuze en op de toekomst.

Wordt daarmee een precedent gecreëerd? Neen, zulke overstappen zijn in het verleden ook al gebeurd. Eerlijk gezegd, Vlaanderen heeft ook altijd keuzes gemaakt, veel meer dan aan Franstalige kant. Maar dat is legitiem, het is een andere beleidsvisie. We hebben veel meer de keuze gemaakt voor de top, en nu doen we dat nog meer in het kader van ons topsportbeleid. We gaan resoluut voor top 8. We gaan ons concentreren op de mensen die het talent, de wil en de ambitie hebben voor top 8. Onze energie en middelen gaan daarnaartoe.

Dat is vrij vervelend als je in de top 15 zit. Dan moeten we de moeilijke boodschap brengen: 'sorry, voor u zal het veel minder zijn'. We moeten een keuze maken. Aan Franstalige kant is dat is iets anders, men gaat daar veel breder. Ook die keuze is legitiem. Die vertaalt zich wel in de aantrekkingskracht op topsporters. Dat is een beleid dat de heer Muyters heeft ingezet. Hij heeft duidelijke keuzes gemaakt en die werpen hun vruchten af.

Aan de andere kant hebben we enige collateral damage, dat moeten we erbij nemen. Niet kiezen is altijd verliezen. We maken een keuze, dat heeft ook al tegen ons gespeeld, we moeten erkennen dat sommige Vlaamse atleten die – door onze

bewuste strategie en keuzes – uit de boot vielen en achteraf toch kwamen bovendrijven. Dat moeten we erkennen. Er zijn Vlaamse atleten die overstappen naar de Franse Gemeenschap, waar men opteert voor een ruimer beleid inzake topsport en de ondersteuning ervan. Aan Franstalige kant investeert men dikwijls minder in die topgroep. Dat is de resultante van hun beleid. Dat zijn de keuzes en die hebben pro's en contra's – onmiskenbaar.

Het ongenoegen bij zowel de LBFA als bij Team Borlée was ons uiteraard al langer bekend, zowel bij Sport Vlaanderen als bij ADEPS. Er is al heel vaak bemiddeld, zonder resultaat. Dat kon niet blijven etteren, uiteindelijk zou iedereen verliezen. In dezen hebben we een goede oplossing gevonden. Ik heb hierover ook contact gehad met mijn Waalse collega's, Sport Vlaanderen had contact met ADEPS en de Vlaamse Atletiekliga ook met zijn Franstalige tegenhanger.

Sommigen proberen er echt een spel van te maken, dat we elkaar vliegen zouden afvangen, dat is echt niet waar. Er is continu op een open manier gecommuniceerd, niet met afgunst of natrappen. De Borlées, ook Jacques Borlée, spelen dat correct. Tot slot, er is geen enkele financiële garantie gegeven. Ook daar draait het niet om. Het is niet zoals in het voetbal waar men met transferbedragen staat te zwaaien.

Ik wil nogmaals duidelijk stellen dat voor elk van de overgekomen atleten dezelfde regels gelden als voor de andere atleten die ondersteund worden door Sport Vlaanderen. Wie aantoont over het potentieel te beschikken om te voldoen aan de doelstellingen van ons topsportbeleid, komt in aanmerking voor ondersteuning, en zal ondersteund en goed omkaderd worden. We hebben heel veel geïnvesteerd in die omkadering, niet zozeer in de verloning. Psychologen, kinesisten, coaches, daar hebben we serieus in geïnvesteerd. Dit dossier wordt behandeld zoals elk ander dossier.

Als u bezorgd bent over de integratie, dat is terecht, heb ik hen uitdrukkelijk gezegd, we hebben dat ook opgenomen, dat hun keuze voor de Vlaamse Gemeenschap geen zuivere carrièrekeuze is op individueel niveau. Ze kiezen echt voor de Vlaamse Gemeenschap. Ze tonen dat door respect voor onze taal, ze zullen dat dus moeten leren, maar dat was geen enkel probleem. Daar is een engagement toe genomen in hoofde van de betrokken atleten. Trouwens, op de persconferentie heeft men daar uiting aan gegeven door ook Nederlands te spreken, al hebben ze nog een weg te gaan, dat is onmiskenbaar. Ze hebben echter hun goede wil getoond.

Het is belangrijk, en dat is dan zuiver politiek en dat staat buiten hen, dat ook Franstaligen die kiezen voor de Vlaamse Gemeenschap, zich kunnen integreren en een boegbeeld van Vlaanderen kunnen worden, dat ze volledig tonen dat ze zich kunnen aanpassen en onze taal volledig tot de hunne kunnen maken.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Minister, in tegenstelling tot bij de twee vorige vragen die ik u heb gesteld, volg ik u bij deze vraag toch veel minder. Eén zaak is nu toch wel echt duidelijk: u hebt toch wel aangegeven dat er toch wel collateral damage is, waarvan akte. U zegt dat u niet hebt aangestuurd op de overstap, maar dat u wel hebt meegewerkt aan de overstap. U hebt vrij omstandig uitgelegd dat dit perfect mogelijk is. Toch moet ik zeggen dat de overstap een nogal wrange nasmaak achterlaat. De ambities van het Vlaamse topsportbeleid zijn groot, en de medaillehonger is groot. Ik heb daar natuurlijk alle begrip voor, maar uw uitleg komt me nogal legalistisch over. Feit is dat dit overkomt als een sportieve Vlaams-Waalse transfer. De Borlées zijn inderdaad wandelende reclame voor topsport, maar of ze wandelende reclame voor Vlaanderen zijn, dat is toch iets anders. Dit zal men in Wallonië zeker wel bevestigen. Daar heeft men trouwens

miljoenen geïnvesteerd in hen, en daar staan ze dan. Ik heb dat ook mijn vraagstelling gezegd. Nu stappen de Borlées over naar Vlaanderen. U stelt dat er geen financiële elementen mee gemoeid zijn. Dat is toch niet de indruk die ik krijg als ik de vele artikels hieromtrent in de krant lees, maar goed, het staat er niet zwart op wit. Ik neem voor een stuk wel genoegen met uw uitleg.

Ten slotte, minister, kiezen voor de Vlaamse Gemeenschap is inderdaad kiezen voor de symbolen van die gemeenschap, kiezen voor de taal van die gemeenschap. Ik vind dat enorm belangrijk. Op het einde van uw antwoord hebt u gezegd dat ze daar toch wel moeite voor zullen doen. Ik hoop het alvast, maar ik vrees dat, als wij medailles halen, wat ik trouwens ook wel hoop, men de Borlées vooral als Belgische topsporters naar voren zal schuiven, en niet als Vlaamse.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

Kris Van Dijck (N-VA): Minister, dit is eigenlijk een leuk onderwerp. De heer Deckmyn spreekt over transfers. Het valt maar te bekijken in welke richting deze transfer nu is gelopen, en 'gelopen' mag je in dezen wel heel letterlijk nemen.

Minister, ik denk dat in uw antwoord alle elementen aanwezig zijn opdat er sprake zou zijn van een correcte manier van handelen. Wat voor mij ook heel belangrijk is, is dat de betrokkenen zijn aangesloten bij een club in Halle. Halle ligt in het Vlaamse Gewest, en men maakt er dus ook deel uit van de Vlaamse Gemeenschap. Op die manier denk ik dus dat dat correct is. Laat ook duidelijk zijn, als we spreken over de vraag of men een echte Waal of een Vlaming is, dat er in Team Borlée ook Vlamingen aanwezig zijn, dat er in de 4 x 400 meter ook altijd Vlaamse atleten hebben deelgenomen. Dat is nu eenmaal het gevolg van het feit dat men op internationale fora met landenteams moet werken. Dan heb je natuurlijk Vlaamse en Waalse atleten. Dat is zo in het voetbal, dat is zo in het basketbal, en ook in de atletiek. Gezien het feit dat we op deze manier de topsport kunnen promoten, dat de verbondenheid er is met een club uit Halle, dat we op die manier echt hardmaken dat we vanuit de Vlaamse Gemeenschap al jaren inzetten in topsport, denk ik dat dit een zeer terechte keuze is geweest. Ik denk dat we ook niet anders konden. Dit is dus niet zozeer een vraag, maar veeleer een bemerking van mijnentwege.

De voorzitter: De heer Muyters heeft het woord.

Philippe Muyters (N-VA): Ik kan echt onderschrijven dat er altijd een heel grote terughoudendheid is geweest wat overstappen betreft, zowel wanneer een Vlaming naar een club van de Franse Gemeenschap ging als andersom.

De gesprekken die er met de Borlées zijn geweest dateren al van lang geleden. Er is, zoals minister Weyts zegt, altijd gepoogd om tot bemiddeling te komen. Niet door de deuren in Vlaanderen wagenwijd open te zetten en te zeggen: 'Kom maar af!', maar door heel duidelijk te vragen wat je doet als het probleem niet meer opgelost geraakt. Ze wegjagen? Misschien wel naar het buitenland? Of laten we ze naar Vlaanderen komen? Ik denk dat de keuze dan eenvoudig is.

Als je in Vlaanderen een eigen sportief beleid hebt – en wij kunnen dat gelukkig helemaal zelf bepalen – en een ander beleid in Wallonië, dan kan het zijn dat bepaalde sporters er ook financieel beter uitkomen in Vlaanderen, en andere sporters er financieel beter uitkomen in Wallonië. Het belangrijkste daarin is wat de minister op het einde heeft gezegd: er is geen andere regeling getroffen dan voor de andere sporters in Vlaanderen. Dat is de essentie van de zaak. En of die dan meer of minder zouden verdienen dan in de Franse Gemeenschap, is voor mij bijzaak. Dat is ons eigen beleid. Gelukkig mogen we dat zelf bepalen en hebben we daar de Franse Gemeenschap niet voor nodig.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Mijnheer Deckmyn, we verschillen gelukkig nog op sommige punten van mening. Ik ben niet het type flamingant dat sterft van de honger met een Frans brood onder zijn arm. Ik ben niet dat type. Als er opportuniteiten zijn om ons beleid te versterken, om ons ambitieuzer te kunnen tonen, dan zal ik die benutten. En dit was zo'n opportuniteit, waarbij we met een samenwerking kunnen werken aan een nog ambitieuzer Vlaams topsportbeleid. Als die kans er is, welaan, neem die. We hadden het in andere vragen nog over de vergelijking tussen atletiek en voetbal. Ik weet niet hoe het zit met de taalkennis van de Buffalo's. Ik veronderstel dat u een Buffalo-supporter bent. Ik weet niet hoe het daar zit. Ik stel mij ook – blijkbaar quasi als enige – vragen bij het gegeven dat wij een bondscoach hebben waarvan ik nog altijd de eerste woorden Nederlands moet horen. Wel, dan wil ik met de Borlées bewijzen dat het wel degelijk anders kan.

De voorzitter: Minister, we zullen zeker die fantastische uitdrukking onthouden: 'Ik ben niet het type flamingant dat sterft van de honger met een Frans brood onder zijn arm.'

De heer Deckmyn heeft het woord.

Johan Deckmyn (Vlaams Belang): Voorzitter, ik ga dat ook onthouden. De minister is niet het type flamingant dat sterft met een Frans brood onder de arm. Maar ik denk wel dat hij het type flamingant is dat broodkruimeltjes legt om andere mensen te lokken en om op sportief vlak een nieuwe financiële transfer uit te lokken. Oké, ik hoop, voorzitter, dat u ook deze uitdrukking zult onthouden.

Minister, ik heb hier niet veel meer aan toe te voegen. Ik blijf bij het punt dat ik daarnet heb gemaakt.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Steven Coenegrachts aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het plaatsvinden van binnensporten
– 1409 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Elisabeth Meuleman

De voorzitter: De heer Coenegrachts heeft het woord.

Steven Coenegrachts (Open Vld): Minister, ik heb een vraag over het sporten in covidtijd. Natuurlijk zijn daar strenge regels aan verbonden. We kennen allemaal de algemene regels: samenscholingsverbod, met maximaal vier buiten en de afstandsregels respecteren. De binnensporten kunnen voor kinderen onder de 12 jaar, sinds kort in alle provincies. Dat is heel even, een paar uur, anders geweest. De lokale besturen hebben een soort van afwijkingsbevoegdheid. Men kan evalueren of er binnen bepaalde contexten, mits advies van de gouverneur en de arts van het agentschap Zorg en Gezondheid, toch mogelijkheden zijn om op een coronaveilige manier binnen te sporten.

Hoe evalueert u die globale mix aan maatregelen die nu al enige tijd van kracht zijn? Hebt u indicaties dat de afwijkingsbevoegdheid bij de lokale besturen leidt tot vreemde of eventueel ongewenste interpretaties? En hoe ziet u de heropstart, die er toch ooit, en hopelijk zo snel mogelijk, zit aan te komen? Bestaat daar een plan rond? Vanaf wanneer zou u welke maatregelen kunnen nemen? Wordt dat dan in één keer losgelaten? Of ziet u dat veeleer stapsgewijs evolueren? Wat zijn uw inzichten daarover?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik moet niet herhalen dat we in een moeilijke periode zitten en opnieuw keuzes maken. De sportbeoefening is al uitermate drastisch aan banden gelegd, wat mij betreft. We zijn er wel in geslaagd om ten minste toe te staan dat kinderen tot en met de leeftijd van 13 jaar kunnen sporten, zowel outdoor als indoor. Het ministerieel besluit laat die activiteiten toe, maar voor het indoor-gegeven enkel na toelating van de lokale overheid. Ik moet erkennen dat dat de resultante is van een compromis, want aanvankelijk wou men ook in de regelgeving inschrijven dat die activiteiten niet meer mogelijk zouden zijn. Ik heb daar dan op ingegrepen. We zijn erin geslaagd om in het Overlegcomité die beslissing terug te draaien. Aanvankelijk was het echt zo dat de indooractiviteiten zouden worden verboden. We hebben dan gezegd om de verantwoordelijkheid te laten berusten bij de de lokale besturen om ter zake de toestemming te verlenen. Ik denk dat het ook goed is dat we dat doen. Trouwens, lokale besturen kunnen dat op elk moment verbieden. Op grond van de openbare orde is de bevoegdheid van die lokale besturen heel ruim. Daar ben ik dan in meegegaan.

Ten tweede zou je kunnen discussiëren over de letter van het ministerieel besluit met betrekking tot de leeftijd, 12- en 13-jarigen. Daar heb ik dan via Sport Vlaanderen een duidelijke interpretatie aan gegeven richting de sportfederaties en sportclubs: als kinderen vorig jaar op de leeftijd van 12 jaar gestart zijn in een sportclub, dan gaan we die niet vanaf 1 januari of als ze tijdens het lopende seizoen plots 13 worden, als verjaardagscadeau de mededeling geven dat het nu gedaan is met hun sportactiviteiten en dat ze uit de club vliegen. Daar heb ik dus wel op ingegrepen en er uitdrukkelijk die interpretatie aan gegeven dat kinderen die al begonnen waren en deel uitmaakten van een sportclub op de leeftijd van 12 jaar, ook in 2021 kunnen blijven sporten, ook al bereiken ze de leeftijd van 13 jaar. En dat is ook wel gepasseerd.

Het is dus een verantwoordelijkheid van de lokale besturen om de situatie in hun gemeente in te schatten. Ik wil dat ook zo houden. Die regeling staat permanent onder druk. Dat wordt niet altijd uitgesproken op het publieke forum, maar ik zal eufemistisch stellen dat er al eens een viroloog of gouverneur bij mij aan de telefoon hangt met de bede om die regeling te herzien. Ik heb dat altijd afgeblokt. En ik put toch ook wat hoop en steun uit de reacties die gevolgd zijn op de demarche van de West-Vlaamse gouverneur. Het was duidelijk dat er betrekkelijk weinig maatschappelijk draagvlak is om die beperking te gaan invoeren.

We moeten opletten, ook vanuit de ratio van de motivatiepsychologie. We moeten met zijn allen toch proberen mensen mee te krijgen, draagvlak te creëren voor de strenge veiligheidsmaatregelen die nu gelden. We hebben dan toch ook ventielen nodig. Zeker als het gaat over onze meest kwetsbaren, over onze kinderen, moeten we op zijn minst toch mogelijkheden bieden. Daar putten wij ook hoop uit, en perspectief en genoegen, al is het omdat men een ander kan laten sporten. Dat betekent toch ook iets. Als je dan moet kiezen wie je kunt laten sporten, dan zou ik in eerste plaats voor onze kinderen kiezen, vooral ook gelet op het feit dat hun bijdrage aan de verspreiding van het virus uitermate beperkt is. Dat is een groot geluk, ook voor mij als minister van Onderwijs. Ik zal het nog eens heel duidelijk zeggen: ook wat de Britse variant betreft, blijft de kloof qua besmettelijkheid en besmettingsrisico tussen kinderen en volwassenen overeind, in tegenstelling tot wat daar eerder over is gecommuniceerd. Laten we, vanuit die wetenschap en als we keuzes kunnen maken, dan in eerste instantie kiezen voor onze kinderen.

Er werd gevraagd of ik ook kan vooruitkijken naar versoepelingen. Ik spreek dagelijks met virologen. Er is niet gek veel appetijt om veel versoepelingen op korte termijn in het vooruitzicht te stellen. Ik heb ook regelmatig overleg met de klankbordgroep die we met de sportsector hebben inzake corona. Daar is het

vanzelfsprekend ook heel moeilijk. Iedereen wil natuurlijk voor zijn eigen sportactiviteit en sportfederatie gaan. Dat is des mensen, ik begrijp dat volkomen. Iedereen heeft ook perfect legitieme argumenten om net voor het versoepelen ten aanzien van de eigen sporttak te pleiten. Als je keuzes moet maken, dan zou ik in de eerste plaats kiezen, opnieuw, voor een versoepeling voor de leeftijdsgroep van 12 tot 18 jaar, en dan natuurlijk in eerste instantie voor het opnieuw mogelijk maken van outdooractiviteiten. Je zit immers echt met een probleem qua motivatie bij jongeren, zeker in de tweede en de derde graad. We stellen vast, en nu spreek ik even als minister van Onderwijs, dat het probleem qua mentaal welzijn zich zeker in deze periode daar steeds scherper stelt. Het perspectief van opnieuw te kunnen sporten zou net voor die leeftijdscategorie dan heel veel betekenen.

Dat is de eerste focus. Als je het mij vraagt, zouden we qua tweede focus ook naar de fitnesssector moeten kijken, omdat dat natuurlijk ook een economische sector is. Er zijn al niet-essentiële economische diensten mogen openen, maar de fitnesscentra niet. Dat is een combinatie van economie en sport. Dan vind ik ook dat we daar prioritair naar moeten kunnen kijken. Ik zou natuurlijk ook graag veel meer kunnen versoepelen, maar als u mij vraagt om open kaart te spelen over keuzes die ik prioritair zou maken, dan zouden dat mijn twee keuzes zijn.

De voorzitter: De heer Coenegrachts heeft het woord.

Steven Coenegrachts (Open Vld): Minister, dank u wel. In het algemeen zie ik trouwens sowieso liever andere mensen sporten, maar u hebt zeker gelijk als u zegt dat onze jongeren dat laten doen prioritair is. Het doet ook mij heel veel plezier als ik mijn kinderen zie sporten. Ik ben heel blij dat dat inderdaad nog mag.

Ik begrijp ook de moeilijke positie. Elke sportfederatie zegt inderdaad dat ze dat wel coronaproof kan doen, kan voor zichzelf eigenlijk een goede zaak maken om te mogen sporten, zonder zich uit te spreken over de rest. Aan de andere kant is dat virologisch gezien niet verstandig. Daartussen zit de politiek, in dit geval u, die een manier moet vinden. Die keuze voor min-12-jarigen lijkt me zeer verstandig. Ik ben ook heel tevreden met de prioriteiten die u naar voren schuift. Die groep van 13 tot 18 jaar, voor ons zijn dat ook jongeren, zijn dat ook kinderen. Opnieuw, daar zou de prioriteit moeten liggen.

Dat is wat ons, zoals u zegt, het meeste plezier zou doen: hen opnieuw te zien spelen.

Wat die fitness betreft: dat lijkt mij heel logisch.

Ik ben heel tevreden met uw antwoord en heb heel veel begrip voor de huidige maatregelen. Laten we samen hopen dat we snel ook de plus 13-jarigen kunnen zien sporten, en nog beter: dat we allemáál opnieuw kunnen gaan sporten.

De voorzitter: Mevrouw Lambrecht heeft het woord.

Annick Lambrecht (sp·a): Minister, inderdaad, in West-Vlaanderen hebben wij een gouverneur – die iedereen nu reeds kent – die maandag zomaar dat verbod op binnenactiviteiten voor min 12-jarigen uitsprak. Dat is gelukkig zeer snel teruggedraaid.

Minister, ik heb een paar vragen voor u. Bent u als minister vooraf ingelicht over die beslissing van gouverneur Decaluwé?

Hebt u intussen al contact gehad met gouverneur Decaluwé? Ik kan mijn inbeelden dat het misschien wel zin heeft om te zeggen dat dat zo niet kan. Of begrijpt u zijn beslissing?

Hoe staat u tegenover een Vlaams verbod op indoorsport voor kinderen onder de 12 jaar? Ik meen te hebben begrepen dat u daar niet voor te vinden bent, maar ik wil het nog even checken.

Vindt u het terecht of wenselijk om voor sport per provincie aparte maatregelen te nemen, zoals dat nu in West-Vlaanderen gebeurde? Of vindt u dat dat voor enorm veel verwarring zorgt en het draagvlak, de motivatiepsychologie waarover u het had, fel verkleint?

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Voorzitter, ik krijg altijd de melding dat ik mijzelf niet kan 'unmuten' en dat u diegene bent die, bij gratie van uw beslissingen, kiest of we al dan niet mogen tussenkomen. Ik zal dat onthouden en proberen bij u op een goed papiertje te blijven staan.

Ik sluit kort aan bij wat mevrouw Lambrecht heeft gezegd. Ik heb niet de indruk dat iemand op de hoogte was van wat de provinciegouverneur Decaluwé had beslist, en ook niet van het feit dat het heel snel terug werd overruled. Ik vind het trouwens een goede zaak dat het niet is doorgegaan. De reacties spraken boekdelen.

Minister, als je spreekt met ouders van kinderen die op dit moment sporten, merk je dat er een ongelooflijke organisatorische logistiek is. Ik geef een heel concreet voorbeeld. Hier in het Antwerpse was er een vader die niet wist of de lokale basketcompetitie voor zijn dochter nog zou plaatsvinden en of hij op zaterdag dus al dan niet tijd moest vrijmaken om haar naar een match te brengen. Uiteindelijk heeft er een match plaatsgevonden, maar werd er nadien beslist dat er geen matchen meer zouden plaatshebben. Het zijn dus allemaal, zoals u zelf zegt, lokale bevoegdheden, dingen die lokaal worden beslist. De mensen proberen die dingen in eer en geweten op het juiste moment te beslissen, maar het zorgt voor heel wat organisatorisch lastige momenten.

Ik wil mij vooral aansluiten bij het punt dat u zelf hebt aangehaald: we moeten natuurlijk proberen ervoor te zorgen en maximaal te vrijwaren dat die jonge kinderen kunnen blijven sporten, dat ze die beweging kunnen blijven hebben, want dat is ongelooflijk belangrijk.

Ik sluit mij aan bij wat collega Coenegrachts heeft gezegd over de 13-plussers: we hopen dat ook zij zo snel mogelijk hun sporten opnieuw kunnen opnemen.

Voor de tweede keer vandaag, minister, geef ik u gewoon gelijk. Kijk eens aan. Wie zegt dat de wonderen de wereld uit zijn, moet deze commissievergadering maar eens herbekijken.

De voorzitter: Bijzonder mooi, mijnheer Annouri.

De heer Van Dijck heeft het woord.

Kris Van Dijck (N-VA): Minister, ik vind dit een heel moeilijk debat. Ik ben vooral getriggerd door de vraag van de heer Coenegrachts naar de afwijkingsbevoegdheden.

Collega's, ik zal vooreerst heel duidelijk zijn. Ik heb daar, los van deze commissie, over gesproken met de minister. Ik vind het beleid dat wordt gevoerd vanuit Sport – maar de minister trekt dat ook door in Onderwijs – een goed en sterk beleid, waarbij hij, binnen die veiligheidsnormen, zoveel mogelijk mogelijk maakt. Dat vind ik goed. Het is goed dat die min 12-jarigen kunnen sporten en ik snak

ernaar dat straks ook die plus 12-jarigen kunnen sporten. Ik heb thuis kinderen die iets ouder zijn en die daar ook naar snakken.

Maar anderzijds denk ik dat er ook steeds lokale afwegingen spelen. Ik heb het zelf ook persoonlijk meegemaakt dat er vanuit het ziekenhuis, vanuit de eerstelijnszones ... Ik spreek dan niet onmiddellijk voor de hele provincie, want ik weet, minister, dat er druk en vragen gekomen zijn om algemene verboden op te leggen en daar ben ik het niet mee eens. Ik heb dat ook steeds zo geformuleerd tegen de betrokkenen: het feit dat een minister het mogelijk maakt, vind ik het sterkste. Maar anderzijds heb ik er ook begrip voor dat, wanneer er zich op lokaal niveau zaken voordoen, men dan ook in eer en geweten tijdelijke maatregelen moet kunnen nemen. Dat is ook belangrijk.

Voorzitter, ook in dezen heb ik weinig of geen bijkomende vragen. Ik heb er enkel begrip voor dat de minister de juiste contouren legt, maar dat er soms lokaal maatwerk moet worden geboden. Dat is ook noodzakelijk voor een goed beleid.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Je voelt dat deze debatten de partij- en ook ideologische grenzen overstijgen.

Ik ga even in op het geval van West-Vlaanderen en de gouverneur. Was ik vooraf ingelicht over die zogenaamde beslissing met betrekking tot het beperken van de sportactiviteiten van min 12-jarigen? Neen. Ik heb wel contact gehad met de gouverneur, maar dan als minister van Onderwijs. Hij had mij gecontacteerd en ik heb het dan mee mogelijk gemaakt dat er een testteam richting Houthulst zou uitrukken, in samenwerking met het UZA. Maar we hebben het niet gehad over de sportactiviteiten of vrijetijdsactiviteiten van kinderen.

Te zijner verdediging: ik heb ondertussen begrepen dat er enkel een suggestie is gedaan op een meeting van een soort van veiligheidscel. Daarbij zou dat voorstel zijn geopperd, zonder echt een beslissing ter zake te hebben genomen. Ik begrijp ook wel dat dat werd geopperd, omdat ik vanuit mijn eigen praxis weet dat dat voorstel bij heel wat virologen leeft, opnieuw vanuit een bonafide overtuiging, omdat ze vooral vrezen voor die verkeersstromen. Maar we hebben heel duidelijk afgesproken dat ouders gelimiteerd zijn voor indooractiviteiten. Zij mogen niet binnen, dat is een heel duidelijke lijn. Maar goed, dan nog zijn er verkeersstromen en vreest men voor enige consequenties daarvan.

Ik begrijp dat virologische pleidooi, maar de politiek moet steeds de afweging maken tussen de twee kanten van de weegschaal: enerzijds de virologische inzichten, maar anderzijds de maatschappelijke baten en eventueel maatschappelijke kosten van zulke maatregelen, bijvoorbeeld over het welzijn van onze kinderen. Het is onze verantwoordelijkheid om die afweging te maken.

Je ziet in deze discussie dat de invalshoek verschilt naargelang men lokale bestuursverantwoordelijkheid heeft dan wel een vrij parlementslid is. Ik begrijp dat volkomen. Er zijn ook altijd wel lokale bestuurders, burgemeesters die mij vragen: 'Kunt u niet zo'n algemene beperking invoeren, want dat zou het mij iets gemakkelijker maken?' Mijnheer Van Dijck, ik weet dat u dat niet vraagt, maar sommige andere bestuurders vragen mij dat wel. En sommige burgemeesters vragen mij om advies: 'Hoe zou u in dezen optreden? Dit is het geval voor mijn gemeente en ik twijfel.' Wel, ik vind dat de regel altijd is: als je twijfelt – of het nu gaat over mondmaskers voor kinderen of sportactiviteiten van kinderen – geef dan altijd het voordeel van de twijfel aan de meest kwetsbaren, dus aan de kinderen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.